

CUM S-AU CONVERTIT LA ISLAM

Povestiri culese de
Dr. Abu al-Ula al-Ghithy

Povestea convertirii la Islam a preotului Isaac Hilal Masiha

Numele: preotul Isaac Hilal Masiha.

Funcția: pastorul bisericii "Exemplul Creștin" și președinte onorific al "Consiliului Salvarea Spiritelor Egiptene" din Africa și vestul Asiei.

Născut la data de 3 Mai 1953, Almina-Egipt. M-am născut în satul "Albaiadhia", centrul regiunii Almina, din ambii părinți creștini ortodocși, inoculându-ne în suflet, atunci când eram mici, ura față de Islam și musulmani.

Când am început să studiez viața profeților, în mine s-a dezlănțuit o luptă lăuntrică, întrebările mele stârneau probleme în mediul studentesc, lucru care l-a determinat pe patriarhul Sannuda, cel care a venit după moartea patriarhului Kirbis, să hotărească hirotonisirea mea ca preot, înainte cu doi ani, pentru a mă atrage și pentru a mă face să tac, deoarece îmi simțea simpatia față de Islam, deși hirotonisirea nu trebuia să se petreacă decât după nouă ani de la începutul studiului teologic.

Apoi, am fost angajat ca președinte al bisericii din "Sohaj" și președinte onorific al uniunii "Crearea spiritelor egiptene" (aceasta fiind o organizație creștină foarte puternică, cu rădăcini în multe țări arabe, mai ales în țările din Golf). Patriarhul mă umplea cu bani, ca să nu mai discut despre acele gânduri, dar, cu toate acestea, eu mă străduiam să cunosc

adevărul Islamului. Lumina Islamului care mi-a pătruns în inimă și care nu s-a diminuat o dată cu noua mea funcție, ci s-a amplificat.

Relațiile mele cu niște musulmani au început pe ascuns. Am început să studiez și să citesc despre Islam. Mi s-a cerut să îmi scriu lucrarea de diplomă despre diferența dintre religii, iar cel care mi-a fost coordonator a fost episcopul studiului științific din Egipt din anul 1975. Am pregătit această lucrare timp de patru ani, dar coordonatorul a fost împotriva a ceea ce conținea teza: sinceritatea mesajului profetic al lui Muhammed (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!) dată fiind starea sa de analfabetizare și spusele lui Isus că, după el, va mai veni un profet. Dezbaterea despre această teză a durat nouă ore și s-a centralizat asupra "problemei profeției" și a profetului Muhammed (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), știut fiind că versetele Quran-ului sunt sincere în ceea ce privește profeția sa și a faptului că el este ultimul profet. Această dezbateră a avut loc în Biserica Anglicană din Cairo. La sfârșit, patriarhul a hotărât să îmi retragă lucrarea și să nu o ia în considerare.

Am început să mă gândesc la Islam foarte profund, că, atunci când mă voi îndrepta pe calea cea bună, să fac aceasta dintr-o convingere deplină. Dar, nu puteam să fac rost de cărți despre Islam, pentru că patriarhul a intensificat paza în jurul meu și a bibliotecii proprii.

Povestea călăuzei mele

În ziua de 6 August 1978 mă duceam să officiez slujba nașterii Fecioarei în Alexandria. Am luat trenul de la ora trei și zece care pleca din gara Asiut, spre Cairo. Când trenul a ajuns, la ora nouă și treizeci de minute, am luat autobuzul din stația "Al'ataba nr. 64", care ducea spre "Alabassia"; în timp ce mă

urcam în autobuz, cu veșmintele mele de preot, cu o cruce din aur pur, care cântărea un sfert de kilogram și cu sceptrul meu, a urcat un copil de unsprezece ani care vindea niște cărți pe care le-a împărțit la toți călătorii, în afară de mine. Atunci, am simțit o neliniște; de ce toți călătorii și eu, nu?! L-am așteptat să își termine treaba și i-am spus: "De ce, fiule, ai dat la toți din autobuz și mie, nu?" Mi-a spus: "Nu, părinte, tu ești preot". Atunci am simțit că nu merit să primesc acele cărți, deși erau mici, "Nu îl ating decât cei curați (purificați) (verset din Quran)" și am insistat să îmi vândă și mie, dar a spus: "Nu, astea sunt cărți despre Islam" și a coborât. O dată cu coborârea aceluia copil din autobuz, am simțit o foame și o sete care își puteau găsi săturarea în acele cărți. Am coborât după el, dar copilul a fugit de frică. Am uitat cine sunt și am fugit după el, până când am făcut rost de două cărți. Când am ajuns la biserica mare din Alabassia (Catedrala MarcAsia) am intrat în dormitorul de oaspeți, eram obosit de pe drum. Dar, atunci când am scos una din cărți și am deschis-o, am pus ochii pe "sura Crezul", care m-a iluminat și mi-a mișcat ființa. Am început să o repet până când am învățat-o. Când o citeam, simțeam o liniște sufletească, o siguranță și o fericire spirituală. În timp ce eram în starea aceasta, a intrat unul dintre preoți și m-a strigat: "Părinte Isaac". Am ieșit și am strigat în fața lui involuntar: "Spune: Unul este Dumnezeu" (verset Quranic din sura "Crezul")

La spovedanie

Apoi, am plecat în Alexandria să officiez împlinirea unei săptămâni de la nașterea Fecioarei, duminică, în timpul obișnuitei rugăciuni a preoților. La pauză, m-am dus la spovedanie, ca să ascult confesiunile poporului ignorant, care crede că preotul poate să le ierte păcatele. A venit o femeie care își mușca degetele de pocăință și mi-a spus: "Am greșit de trei ori și mă

spovedesc acum ție și te rog să-mi acorzi iertare și-ți promit că nu o să mai fac aceasta niciodată." Obiceiul cerea ca preotul să ridice crucea în fața păcătosului și să-l absolve. Nici n-am apucat să ridic crucea că mi-am adus aminte de frumoasa expresie Quran-ică: "Spune: Unul este Dumnezeu." Limba mea nu a mai putut rosti nimic și am izbucnit într-un plâns fierbinte. Am spus: "Ea a venit la mine să o iert, dar cine mă va ierta pe mine în Ziua Judecății." Atunci, mi-am dat seama că există ceva mai presus de orice. Că există un Dumnezeu și nimeni în afară de El, la care să ne putem ruga. M-am dus imediat să mă întâlnesc cu episcopul și i-am spus: "Eu le iert greșelile tuturor, iar mie cine-mi iartă greșelile?". El a răspuns nepăsător: "Patriarhul". L-am întrebat: "Și pe patriarh cine îl iartă?" El s-a cutremurat tot și s-a ridicat țipând: "Ești un preot nebun și am dreptul să te declar nebun fără să mai cerem asentimentul patriarhului. Noi i-am spus să nu te hirotonisească, ca să nu strici poporul cu Islamismele și cu nebuniile tale." Apoi, patriarhul a hotărât să mă închidă în Mănăstirea "Mary Mina" din Valea Natrun.

Marele episcop se roagă

M-au luat legat la ochi, iar acolo abatele mi-a făcut o primire stranie; m-au torturat, deși, până atunci, nu mă convertisem la Islam. Fiecare dintre ei ținea un băț cu care mă băteau, spunând: "Asta este pedeapsa celui care își vinde propria religie și biserica." Au folosit toate metodele de tortură, de la care încă mi se mai văd urmele pe corp, martor de nădejde că spusele mele sunt adevărate. Barbaria lor i-a dus chiar până acolo să îmi bage un băț în anus de șapte ori în fiecare zi la vremea obișnuitelor ore de rugăciune ale episcopilor, pe o perioadă de nouăzeci și șapte de zile. Mi-au poruncit să fiu pastorul porcilor. Apoi, după trei luni, m-au dus la abate, ca să mă îndrepte duhovnicește și să îmi ofere sfatul, spunându-mi: "Fiule, Dumnezeu nu risipește răsplata celui care a făcut fapte bune; ai

răbdare și grijă, iar cine are frică de Dumnezeu o să aibă parte de mântuire și o să fie compensat atunci când nici nu se așteaptă". Am spus în gând: "Aceste cuvinte nu sunt din Biblie și nici din spusesele preoților", și, când încă eram uimit de vorbele lui, iată că uimirea îmi crește și mai mult, când îl aud spunând: "Fiule, sfatul meu pentru tine este să păstrezi secretul până când va veni ziua adevărului, indiferent cât timp va trece până atunci." Oare ce vroia să spună cu acestea, din moment ce el era abatele? Nu a trecut prea mult timp și am înțeles acele vorbe stranii. Într-o dimineață, m-am dus să îl trezesc, însă el a zăbovit să-mi deschidă; am împins ușa și am intrat. Atunci, am avut marea surpriză, ceea ce a fost o lumină pentru călăuzirea mea către această religie, care deține adevărul, religia monoteistă: am văzut un bătrân cu barbă albă, în vârstă de șaiszeci și cinci de ani, care își făcea rugăciunile de dimineață după stilul musulman. Am rămas nemișcat în locul în care eram, dar, mi-am revenit repede de frică să nu-l vadă unul dintre diaconi și am închis ușa. Apoi, el s-a îndreptat către mine, spunându-mi: "Fiule, să nu mă spui la nimeni, Dumnezeu să te ocrotească" (formulă musulmană). Eu sunt așa de douăzeci și trei de ani, Quran-ul îmi este hrană, tovarășul singurătății mele. Mărturisesc că Dumnezeu este unul (formulă musulmană) și alinarea mea este să-L slujesc pe Dumnezeul Unic. Este mai bine să mergi pe calea adevărului, fiule."

Peste câteva zile, Patriarhul a dat ordin să mă întorc la biserica mea, după ce am fost transferat de la Sohaj la Asiut. Dar cu toate acestea, versetele din sura "Crezul", scaunul spovedaniei și abatele credincios Islamului mi-au lăsat în sufletul meu o amprentă puternică, dar ce puteam să fac dacă eram înconjurat de părinți, rude și soție, și-mi era interzis de autoritățile ecleziastice să ies din biserică.

O călătorie inițiatică

După un an am primit o scrisoare atașată la dosarul meu despre activitățile mele legate de Islam, trimisă de Serviciul de Securitate din Al-Sarqiya al Republicii Arabe Egipt. Mi se ordona să plec, în calitate de președinte al Consiliului de Activități Misionare, în Sudan, într-o călătorie având ca scop oficierea de botezuri. Ne-am deplasat în Sudan pe 1 Septembrie 1979, unde am rămas trei luni. Conform ordinului patriarhal, cine va fi botezat de acest Consiliu, va primi suma de 35000 de guinee egiptene, pe lângă ajutoare materiale. Numărul celor care au răspuns ofertei consiliului, din nevoie și din sărăcie, a fost de treizeci și cinci de sudanezi din zona Waw, în sudul Sudanului.

După ce li s-au înmânat banii din ajutorul patriarhal, din Um Durman, am luat legătura telefonic cu Patriarhul, care mi-a spus: "Luați-i să vadă locurile de cult creștine din Egipt (mănăstirile)". Ieșirea lor din Sudan a fost sub pretextul că merg să muncească cu contracte de muncă la mănăstiri, ca păstori de cămile, oi și porci. Aveau contracte fictive, ca să poată Consiliul să-i ducă în Egipt.

După încheierea călătoriei și întoarcerea la bordul vasului "Marina" pe Nil, m-am dus să văd ce mai fac noii convertiți. Când am deschis cabina nr.14 cu cheia personalului de pe vas, m-a surprins faptul că unul dintre noii convertiți, pe nume Abd Al-Mesih (pe numele său anterior, Muhammed Adam), își făcea rugăciunea în stilul musulman. Am vorbit cu el și mi-am dat seama că este foarte atașat de credința sa musulmană. Nu îl ispitiseră banii și, după aproximativ o oră i-am trimis un Misionar. Au venit unde mă aflam eu. După plecarea Misionarului, i-am spus: "Abd El-Mesih, de ce te rogi după stilul musulman după ce te-ai convertit la creștinism?" Mi-a spus: "Mi-am vândut corpul pe banii voștri. Dar inima, sufletul și mintea sunt ale Dumnezeului Unic. Nu le vând pe averile lumii. Mărturisesc în fața ta că: "Nu există alt zeu în afară de Dumnezeu, iar Muhammed este trimisul lui Dumnezeu". (formulă musulmană)

După aceste întâmplări, care mi-au luminat drumul spre credință și care m-au călăuzit să mă convertesc la religia musulmană, am întâmpinat multe greutăți la mărturisirea publică a credinței mele Islamice. Din cauză că eram un mare preot și președinte al Consiliului pentru Activități Misionare în Africa, au încercat să mă oprească din drum pe orice cale posibilă, pentru că era o mare rușine pentru ei. M-am dus la mai multe Birouri de Securitate, pentru a-mi face publică credința musulmană. Din frica de a nu-și pierde un membru, mi-au adus un grup de preoți și arhiepiscopi pentru a sta de vorba cu mine. Acesta era în Egipt tratamentul aplicat oricui vroia să se convertească la Islam. Consiliul, alcătuit din patru preoți și trei arhiepiscopi m-a amenințat că o să-mi confişte toate averile, posesiunile materiale și financiare aflate în Banca Națională Egipteană, filiala Sohaj și Asiuț, care erau estimate la aproximativ patru milioane de guinee egiptene. Mai aveam și trei magazine unde se comercializa aur, un atelier de prelucrare a aurului în cartierul evreiesc și un bloc de unsprezece etaje, pe strada Port Said 499 în Cairo. M-am deposedat de toate acestea, pentru că nimic nu se compară cu momentul pocăinței pe care l-am simțit atunci, când mă spovedeam. După aceea, biserica a început să mă dușmănească și m-au făcut să-mi vărs sângele, căci fratele și verii mei au vrut să mă omoare de trei ori. M-au împușcat în Cairo, glonțul a nimerit în rinichiul stâng, ce a trebuit să-mi fie scos pe 7 Ianuarie 1987, la spitalul "Al-Qasr Al-'Ayni"

Acest accident a fost consemnat în procesul verbal nr. 1762/1986 întocmit la poliție, secția Qasr Al-Nil, Serviciul de securitate din Cairo pe data de 11 Noiembrie 1986.

Am rămas cu un singur rinichi, cel drept. Căile sale urinare sunt strâmte. Dar, cu ajutorul lui Dumnezeu, rinichiul s-a mărit, funcționând cât pentru două. Dar, din cauza situației grele prin care trec, pentru că biserica m-a lăsat fără nimic și pentru că fișele medicale atesta că am nevoie de o operație estetică la rinichi, pentru a-mi lărgi căile urinare și pentru că nu am bani

Îndeajuns pentru aceasta, mi s-au făcut mai mult de cincisprezece intervenții chirurgicale, printre care și una de prostată, dar nici una nu a fost reușită, deoarece nu era operația cerută de fișele medicale.

Și atunci când, părinții mei au auzit despre convertirea mea la Islam, aceștia s-au sinucis, dându-și foc. Dumnezeu să ne ajute. (formulă musulmană).

Povestea convertirii la Islam a doctorului francez Ali Salman Bnewa

Sunt doctor în medicină; provin dintr-o familie franceză catolică. Am ales această meserie ca urmare a influenței asupra mea a culturii științifice materialiste, care îmi folosea prea mult din punct de vedere spiritual. Asta nu înseamnă că nu credeam în existența unui Dumnezeu, dar mă refer la faptul că obiceiurile religioase creștinești, în general, și catolice, în special, nu îmi inspirau în suflet că El există, de aceea simțeam de la sine că Dumnezeu este Unul, și, de aceea, oscilam între aceasta și credință în treimea creștină și în divinitatea lui Isus.

Înainte de a cunoaște Islamul, credeam doar în prima parte a jurământului: ("Nu este nici un zeu în afară de Dumnezeu...") și în acele versete din Quran: *Spune: Unul este Dumnezeu/ Dumnezeu!..Absolut/ El nu naște și nu se naște/ Și nimeni nu-I este asemenea"* (Sura Crezul)

De aceea, eu consider că, credința în ceea ce nu cunoști și în ceea ce se află dincolo de materie, m-a făcut să cred în Islam, deși altele au fost motivele care m-au condus la aceasta. Printre ele, de exemplu, nu îmi intra în cap cum de catolicii le cer oamenilor să vină la ei să le ierte păcatele, în loc să lase aceasta pe seama lui Dumnezeu. Apoi, nu cred deloc în acel ritual catolic al euharistiei, care reprezintă trupul lui Isus. Acest obicei

seamănă cu credințele primitivilor, care considerau pe cineva ca fiind un simbol sfânt, de care era interzis să te apropii, dar pe care-l mâncau cu lăcomie după ce murea, pentru ca să-i sălășluiască sufletul lui.

Ceea ce m-a mai îndepărtat de creștinism era faptul că nu conține printre învățămintele sale nici una care să se refere la purificarea și curățenia corporală, nici măcar înainte de rugăciune. Îmi imaginam că aceasta e o blasfemie, pentru că, așa după cum Dumnezeu ne-a creat sufletul, ne-a creat și trupul. Este drept să nu ne neglijam corpurile.

Mai observăm cum creștinismul nu spune nimic despre necesitățile fiziologice ale corpului. Însă vedem că Islamul este singura religie care ia în considerație natura omenească. Este singura religie care are grijă de nevoile omenești.

Ceea ce m-a determinat cel mai mult și motivul principal care m-a făcut să mă convertesc la Islam a fost Quran-ul. Înainte să mă convertesc, am început să-l studiez. Mă simt foarte îndatorat față de magistra la carte a domnului Malik Ben Nabiy "Fenomenul Quranic", care m-a convins că Quran-ul este o carte revelată, cuvântul lui Dumnezeu.

Versetele Quran-ului, revelat de Dumnezeu de mai bine de paisprezece secole, conțin teorii care confirmă cele mai moderne cercetări științifice. Aceasta a fost suficient să mă convingă și să mă facă să cred în cea de-a doua parte a jurământului ("...și Muhammed este trimisul lui Dumnezeu").

În felul acesta, m-am prezentat pe data de 20 Februarie 1953 la Moscheea din Paris și mi-am anunțat credința în Islam. Secretarul moscheii m-a înscris în registrele musulmanilor și am primit noul nume "Ali Salman".

Simt o fericire deplină sub aripa noii mele credințe și zic din nou: ("Mărturisesc că nu este nici un zeu în afară de Dumnezeu și Muhammed este Trimisul lui Dumnezeu").

O americană spune: "Nu o să părăsesc Islamul, indiferent ce mi-ar face familia"

Spune americanca, Amira:

<M-am născut din doi părinți creștini, în Arkansas, Statele Unite ale Americii. Am crescut acolo și prietenii mei arabi mă cunosc drept "Americanca albă", pentru că eu nu cunosc rasismul.

Am crescut la țară, pe moșia tatălui meu, care ținea predici la Biserica Baptistă locală. Mama era casnică, iar eu eram unicul lor copil. Denominația baptistă este de sorginte creștină, ca și catolicii și alții, însă învățăturile lor sunt diferite; ei cred în trinitate și în faptul că Isus este fiul lui Dumnezeu.

Satul în care m-am născut era locuit numai de albi, toți creștini. Nu existau alte religii pe o întindere de 200 de mile. Timp de mulți ani n-am cunoscut pe nimeni din afara satului nostru, iar biserica ne învăța că oamenii sunt egali, însă eu nu găseam nimic real în aceste învățături. Prima dată când am văzut un musulman a fost la Universitatea Arkansas; trebuie să recunosc că, la început, am fost foarte uimită de hainele pe care le purtau bărbații și femeile musulmane. Nu credeam că femeile își acoperă părul. Din cauză că eram curioasă să știu cât mai multe, cu prima ocazie am și cunoscut o femeie musulmană. Aceasta întâlnire mi-a schimbat pentru totdeauna cursul vieții și nu o voi uita niciodată. O chema Yasmin și era născută în Palestina. Stăteam cu ea ore întregi să ascult ce povestea despre țară, familie, prieteni, toate lucrurile pe care le iubea foarte mult. Dar ceea ce iubea cel mai mult era religia ei, Islamul. Yasmin era plină de pace, într-un fel în care nu am mai văzut pe nimeni. Îmi vorbea despre profeți și despre Dumnezeu și despre faptul că ea nu crede decât într-un singur Dumnezeu, pe care-L numește Allah. Pentru mine, vorbele ei erau convingătoare și adevărate. Era suficient că era sinceră și că vorbea din convingere. Dar nu am spus nimic părinților despre această prietenă a mea.

Yasmin a făcut tot posibilul să mă convingă că Islamul este singura religie adevărată și că este singurul mod de viață natural. Pentru ea, cel mai important lucru nu era viața aceasta, ci următoarea.

Când a plecat în Palestina, știam că nu ne vom mai vedea niciodată. De aceea, a plâns și m-a rugat să studiez în continuare Islamul, ca să fim împreună în Paradis. Și până în momentul de față îi aud vorbele răsunându-mi în urechi. Din prima zi în care ne-am întâlnit, m-a numit Amira, de aceea, așa m-am numit și eu când m-am convertit la Islam. După două săptămâni de la plecarea lui Yasmin, a fost împușcată de soldaților israelieni în fața casei. Această veste pe care mi-a dat-o unul dintre prietenii arabi, mi-a lăsat în suflet o mare durere.

În timpul anilor de studenție, am întâlnit mulți prieteni din Orientul Mijlociu, iar limba mi-a devenit foarte dragă. Și era și mai frumoasă când auzeam pe cineva recitând din Quran sau ascultând o casetă asemănătoare. Oricine vorbea cu mine pe internet își dădea seama că mai am de parcurs un drum lung. După ce am terminat facultatea și m-am întors la mica mea comunitate, nu mă mai simțeam bine pentru că nu erau musulmani în jurul meu. Dar setea după Islam și după limba arabă, nu mi-a părăsit inima. Trebuie să recunosc că acest lucru i-a îngrijorat pe prietenii și pe părinții mei.

După câțiva ani de la această întâmplare, mi-a ieșit în cale un musulman pe care-l consider exemplar, și am început din nou să-i pun întrebări despre această religie și să citesc tot ce se putea citi despre ea. Luni de zile am citit, rugându-mă la Dumnezeu. În sfârșit, pe 15 aprilie 1996 m-am convertit la Islam. Un singur lucru m-a convins să ader la Islam, care reprezintă totul.

Când familia mea a observat că studiam Islamul foarte intens, s-au supărat și nu au mai vorbit cu mine. Dar atunci când m-am convertit la Islam s-au dezis de mine, ba chiar au vrut să mă interneze în ospiciu, pentru că au crezut că sunt nebună.

Ruptura cu părinții a fost cea mai mare presiune asupra mea. Uneori mă și blestemau.

Chestiunea a luat mari proporții, că unele rude ale mele nu m-au mai lăsat să mă apropiu de casa lor. Printre aceștia era și mama mea. Într-o seară, m-a atacat un bărbat într-o parcare, m-a bătut și m-a înjunghiat cu cuțitul. Ulterior a fost prins.

De multe ori, mi-au smuls frânele de la mașină. Mereu auzeam noaptea în apropiere de casă, împușcături și țipete. Când eu îmi duceam la spălătorie hainele musulmane, proprietarul spălătoriei se făcea că-mi pierde hainele musulmane și-mi dădea înapoi numai blugii, amenințându-mă să nu-l denunț.

În timp ce scriu aceste rânduri, sunt în procese la tribunal, despre care nu pot discuta acum în public. Deși tribunalul a decis să nu părăsesc orașul. Dar nu vor câștiga această luptă, prin voia lui Dumnezeu.

Eu nu scriu aceste rânduri cu scopul de a câștiga mila musulmanilor, dar, vă rog să mă amintiți în rugăciunile voastre. Le mulțumesc personalului redacției care îmi publică articolul.>

Sora voastră, Amira.

Conducătorul rus care a devenit muezin

Anatoli s-a născut în Baku, Azerbaidjan. Îi ura cu ferocitate pe musulmani. Era unul dintre conducătorii ruși cei mai detestați, care a luptat cu musulmanii și cu mujahedinii în Afganistan, și de mâna căruia au murit mulți.

Era ateu, un apostat foarte înverșunat împotriva Islamului, până într-acolo încât ura pe oricine era musulman. Până când a fost mutat în zona Jalalabad, pentru a fi comandant al forțelor rusești. Îl lăsăm pe el să termine:

"Scopul meu era să triez forțele musulmane mujahedine; cu prizonierii mă purtam cu o cruzime excesivă și îi omoram pe

câți puteam. Am luptat împotriva lor cu cele mai moderne arme și metode. Ciudat era că ei nu aveau decât niște puști cu care nu vâneau nici măcar o gazelă. Dar eu îi vedeam pe soldații mei că fug din fața lor și am început să am îndoieli. Le-am cerut soldaților mei să-mi cheme pe unii dintre prizonierii care vorbeau rusă. Ei au început să mă atragă către Islam. Am început să citesc despre toate religiile, până când am luat hotărârea împotriva căreia au fost toți prietenii mei, și care era convertirea la Islam.

Dar decizia mea era finală și am rezistat la încercările lor de a mă convinge de altceva decât Islamul. Mi-am chemat familia la Islam, până când s-a convertit soția, fiul și fiica. Am decis să mă rog la Dumnezeu și am devenit muezin. Să mă ierte Dumnezeu și să aibă grijă de mine."

Profesoara de teologie Mary Watson după ce s-a convertit la Islam

Am studiat teologia timp de doi ani, dar m-am convertit la Islam într-o săptămână. Ziua când m-am convertit la Islam este ziua mea de naștere. Musulmanii au nevoie de puterea credinței.

Între îndoială și convingere se ridică prăpăstii, iar între bine și rău sunt pași; peste toate acestea a trecut Mary Watson, fostă profesoară de teologie din Filipine. Era și preteasă și misionară, care s-a schimbat cu ajutorul lui Dumnezeu și a devenit misionară pentru Islam, lucrare care începe în Barida, Arabia Saudită, la Centrul Misionar Multietnic din Quasim. Ne povestește cum a ajuns pe malul Islamului și cum și-a pus numele Khadija.

Datele tale personale înainte și după Islam?

Îi dau slavă lui Dumnezeu pentru darul Islamului; înainte de a mă converti la Islam, mă numeam Mary. Am șapte copii, fete și băieți de la un soț filipinez. Eu eram americană prin naștere în statul Ohio. Am trăit majoritatea tinereții între Los Angeles și Filipine. Iar acum, după Islam, slavă lui Dumnezeu mă numesc Khadija. Mi-am ales acest nume, după soția Profetului (pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui!), Domnul să o aibă în pază. Ea era văduvă și eu la fel. Ea avea copii și eu la fel. Avea patruzeci de ani când s-a măritat cu Profetul (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască)(formulă musulmană).

A crezut în ceea ce i-a fost revelat; și eu de asemenea aveam patruzeci de ani când m-am convertit la Islam. Îmi place foarte mult personalitatea ei pentru că atunci când Profetul Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască) a primit mesajul l-a încurajat și l-a susținut fără nici o ezitare. De aceea, eu iubesc personalitatea ei.

Povestește-ne despre călătoria ta prin creștinism!

Aveam trei diplome universitare, una de la un colegiu american de trei ani, o diplomă de masterat în teologie în Filipine; eram profesoară de teologie la două facultăți, pentru că eram teolog, profesor, preot și misionar. De asemenea, am lucrat la radio la un post religios creștin, ca să răspândesc învățăturile creștine. Eram invitată și la alte programe de televiziune. Am scris multe articole împotriva Islamului înainte de pocăință. Îl rog pe Dumnezeu să mă ierte, pentru că eram foarte zeloasă pentru creștini.

Cum de ai trecut peste aceste piedici ca să ajungi la Islam?

După ce am aflat despre Islam de la un doctor filipinez,

mi-au trecut prin cap multe întrebări: de ce a devenit musulman? De ce și-a schimbat religia? Trebuie să fi fost ceva în această religie și în ceea ce spunea creștinismul despre această religie. Atunci m-am gândit la o veche prietenă filipineză care se convertise la Islam și care lucra în Arabia Saudită. M-am dus la ea și am început să o întreb despre Islam. Primul lucru despre care am întrebat-o a fost despre tratamentul aplicat femeilor, pentru că religia creștină crede că femeile musulmane și drepturile lor au un nivel inferior. Acest lucru nu este adevărat. De asemenea, credeam că Islamul le permitea soților să își bată soțiile, de aceea ele sunt ascunse și nu ies din casă. Spusele ei m-au liniștit foarte mult. Am continuat să o întreb despre Dumnezeu și despre Profetul Muhammed (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască) Când mi-a propus să mă duc la Centrul Misionar Multietnic, am ezitat, dar ea m-a încurajat. M-am rugat "Domnului" și L-am implorat să mă călăuzească. M-am dus. Ei s-au mirat foarte mult de bogatele mele cunoștințe despre creștinism, de ideile greșite despre Islam. Mi le-au corectat. Mi-au dat niște cărțicele, pe care am început să le citesc în fiecare zi; am ținut legătura cu ei, timp de trei ore pe zi, pe o perioadă de o săptămână. Până la sfârșitul ei, citisem 12 cărțicele. A fost prima dată când am citit niște cărți de autori musulmani. Rezultatul a fost că am descoperit că acele cărți pe care le citisem înainte de autorii creștini erau pline de greșeli și o înțelegere eronată a Islamului și a musulmanilor. De aceea, am întrebat din nou despre realitatea nobilului Quran și despre acele cuvinte rostite la rugăciune.

La sfârșitul săptămânii, am realizat că aceasta este religia adevărului și că Dumnezeu este Unul, și nu are părtași. El este cel care ne iartă greșelile și păcatele, ne salvează de la Judecata de Apoi.

Dar Islamul încă nu se stabilise în inima mea, pentru că diavolul aprinde întotdeauna fitilul neliniștii în suflet. Atunci, Centrul m-a îndrumat către mai multe cursuri. L-am implorat pe Dumnezeu să mă călăuzească. În timpul celei de a doua luni, am

simțit într-o noapte, pe când stăteam întinsă pe pat și aproape adormisem, ceva straniu care mi s-a stabilit în inimă. M-am ridicat dintr-o dată și am zis: "Doamne, eu cred numai în Tine", am rostit mărturisirea de credință și am simțit după aceea atât de multă pace în tot corpul. Slavă Domnului pentru Islam. Și niciodată nu o să îmi pară rău de ziua aceea, pe care o consider ziua mea de naștere.

Cum e călătoria ta de acum cu Islamul?

După ce m-am convertit la Islam, mi-am dat demisia de la serviciu, ca profesoară la facultate. Iar după câteva luni, mi s-a cerut să organizez niște întruniri de femei pentru studiul Islamului în Centrul Islamic din Filipine, acolo unde era reședința mea. Am lucrat acolo aproape un an și jumătate. Apoi, am lucrat la Centrul Misionar Multietic din Quasim, la secția de femei, ca Misionar pentru Islam, în special ca vorbitoare de limbă filipineză, pe lângă limba maternă.

Când lucram la Centrul Islamic din Filippine, aduceam acasă cărțile și reviste și le lăsam pe masă, intenționat, că poate că Dumnezeu îl va călăuzi pe fiul meu, Christopher, către Islam, deoarece el era singurul care trăia alături de mine. Într-adevăr, el și cu prietenul lui au început să le citească, dar le lăsau la locul lor, așa cum fuseseră. Mai aveam și un ceas care striga: "Allahu Ekbar". El a început să-l asculte de multe, multe ori, când eu eram în afara casei; mi-a mărturisit mai apoi despre dorința lui după Islam. M-am bucurat foarte mult și l-am încurajat. Au mai venit câțiva frați și câteva surori de la Centru, să discute cu el despre Islam. Influențat de ei, și-a anunțat mărturisirea de credință. El este singurul meu fiu care s-a convertit la Islam, până în momentul de față. Și-a pus numele Omar. Mă rog lui Dumnezeu să le dea și celorlalți copii ai mei darul Islamului.

Ce ți-a plăcut la Islam?

Islamul este drumul desăvârșit, exemplar pentru viață. Cu alte cuvinte este busola care indică toate aspectele vieții, economiei, societății, chiar și ale familiei, ale modului de a te raporta la membrii acestei.

Care sunt versetele care ți-au mișcat inima?

Așa zice El: "Ei vor fi puși pe trepte înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu este Văzător a ceea ce făptuiți." Pentru mine aceasta înseamnă foarte mult; m-a ajutat în timpurile grele.

Ce fel de cărți ai citit?

Îmi place foarte mult să citesc. I-am citit pe Al-Bukhari, pe Muslim, am citit atât "Viața Profetului (Allah să-l binecuvânteze și să-l miluiască)", cât și despre viețile unor contemporani ai săi. Pe lângă acestea, am citit și comentarii ale Quran-ului, și multe alte cărți.

Când începi ceva nou, dai de greutate. Care au fost cele pe care le-ai întâmpinat tu?

Trăind între America și Filipine, toate fiicele mele erau căsătorite acolo. Când m-am convertit la Islam, trei dintre ele au avut o reacție foarte violentă. Însă trei dintre ele au considerat că este decizia mea personală. Casa și telefonul mi-au fost puse sub observație. De aceea, m-am hotărât să mă stabilesc în Filipine. Familia soțului s-a dezis de mine; înainte eram foarte atașată de ei, părintii mei fiind morți. De aceea, am plâns trei zile. Când ieșeam pe stradă în haine musulmane, copiii mă strigau "baba" sau "cortul". Consideram că, în felul acesta, îi chemam la Islam. Toți cunoscuții mei mă evitau în totalitate.

Ai fost la congrese și conferințe după convertire?

Nu am fost, dar am urmat niște cursuri despre Islam la facultatea din Filipine. Am fost chemată de către unii președinți ai unor țări să realizez niște dialoguri între o musulmană și o creștină. Dar acestea nu îmi plăceau, pentru că erau foarte violente. Mie nu îmi place această metodă de promovare a Islamului, ci prefer metode mai pașnice, cum ar fi să manifestați grijă și interes față de o persoană, apoi să-i propui Islamul.

Ce părere ai despre ce se spune despre un proiect vechi de un sfert de secol, despre convertirea la creștinism a musulmanilor?

După ce am citit despre Islam, și după ce am cunoscut Islamul, am înțeles că este o religie persecutată de toate celelalte. Pentru că este cea mai răspândită religie din lume. Pentru că musulmanii sunt cei mai puternici oameni, nu își schimbă religia și nu acceptă înlocuitor pentru credința lor. Pentru că religia musulmană este religia adevărului și oricare altă religie nu le va da ceea ce le dă Islamul.

Ce îți dorești pentru tine și pentru Islam?

Pentru mine, cu voia lui Dumnezeu, mă voi duce în Africa să studiez acolo și să fac o lucrare de Misionariat. Îmi mai doresc să văd Egiptul și mormântul faraonului menționat în Quran, pe care Dumnezeu l-a făcut un semn pentru oameni. Iar, în ceea ce privește Islamul trebuie să îi arătăm corectitudinea, puterea și frumusețea, în mijlocul unui mediu întunecat și plin de bruiaj. Avem nevoie de musulmani cu credință puternică, ce nu slăbesc în slujba lui Dumnezeu.

Pocăința celui mai renumit manechin din Franța

Se numește Fabiana. Manechinul francez este o tânără de 28 de ani; momentul călăuzirii i-a venit când se înecase în lumea celebrității și a desfrâului. S-a retras în liniște. A părăsit această lume cu tot ce conținea și a plecat în Afghanistan, ca să lucreze ca asistentă pentru mujahedinii afgani, în condiții grele și neprielnice.

Fabiana spune:

<Dacă nu ar fi fost darul lui Dumnezeu și mila Lui, mi-aș fi pierdut viața într-o lume în care omul este căzut și devine un animal care se interesează numai să-și sature dorințele, poftele, fără nici o valoare și fără nici un principiu.>

Apoi, ne deapănă povestea ei:

<Din copilărie visam să fiu asistentă voluntară, ca să lucrez pentru a diminua durerile copiilor bolnavi. Pe zi ce trecea eu creșteam. Am început să atrag atenția asupra mea, cu frumusețea și silueta mea. Toți, printre care și familia, m-au îndrumat să mă las de acest vis al copilăriei mele și mi-au spus să-mi exploatez frumusețea într-o meserie în care să câștig, să fiu și celebră și să am tot ce poate visa o adolescentă care face orice pentru a ajunge la aceasta. Drumul mi-a fost ușor, sau așa mi s-a părut. Imediat am cunoscut gustul celebrității, m-am umplut de cadouri exorbitante, la care nici nu visasem. Dar prețul a fost foarte scump, a trebuit să mă dezbrac de propria umanitate, iar condiția reușitei și a atracției era să îmi pierd sensibilitatea și simțămintele, să îmi dau deoparte rușinea cu care am fost crescută și să-mi pierd inteligența. Să nu încerc să înțeleg decât mișcările corpului meu și tonurile muzicii. Mai îmi erau interzise toate mâncărurile gustoase. Trăiam doar pe vitamine, chimicale și steroizi. Înainte de toate acestea trebuia să-mi pierd sentimentele față de oameni, să nu iubesc și să nu refuz nimic.

Casele de modă au făcut din mine un templu mișcător. Trebuia să-mi bat joc de inimi și de minți. Am învățat să fiu rece, rea, înfumurată și goală pe dinăuntru. Nu eram decât un cuier de haine. Eram un zombi care se mișca și zâmbea, dar nu simțea nimic. Nu eram singura de la care se cerea aceasta, și cu cât un manechin radia în a se lipsi de umanitate, îi creștea prestigiul în această lume rece. Iar, dacă nu respecta una din aceste instrucțiuni ale meseriei, se expunea la fel de fel de pedepse care făceau să-i pătrundă în inimă răul spiritual și corporal. Am trăit plimbându-mă în lume ca manechin pentru cele mai noi linii de modă, expunându-mi frumusețea, farmecele, schemele diavolului, de a face o femeie să-și arate frumusețea fără rușine.

Nu simțeam frumusețea hainelor pe trupul meu gol pe dinăuntru dar, simțeam privirile disprețuitoare față de mine, dar apreciative față de hainele pe care le purtam. Când mergeam și mă mișcam, auzeam cuvântul "Dacă". Am aflat după convertirea mea la Islam, că "Dacă" deschide ușa diavolului. Asta era corect. Pentru că, noi trăiam în lumea depravată, cu toate extremele sale. Iar vai de acela care spunea că nu este așa, și vrea să se mulțumească numai cu munca. Iar, despre momentul schimbării sale spune: S-a întâmplat în timpul turneului nostru în Beirutul în ruine, unde am văzut cum oamenii își construiau hoteluri și case sub amenințarea tunurilor. Am văzut cu ochii mei un spital de copii din Beirut. Nu eram singură, ci cu colegele mele, temple ambulante. Ele s-au mulțumit să se uite fără nici un interes, după cum aveau obiceiul. Nu mă puteam alătura lor la aceasta, pentru că atunci am scăpat din vedere toată lumea de celebritate și ireală în care trăiam. M-am îndreptat spre grupul de copii, încercând să-i ajut pe cei care au rămas în viață. Nu m-am întors la prietenii mei la hotel, acolo unde mă aștepta luxul. A început călătoria mea spre umanitate, până ce a ajuns pe calea luminii, Islamul. Am plecat în Pakistan, iar pe granițele afgane am trăit adevărata viață și am început să fiu om. De când sunt aici au trecut opt luni, timp în care am ajutat la îngrijirea familiilor

suferinde de nenorocirile războiului. Am iubit viața cu ei și m-au tratat minunat.

Ceea ce mi-a mărit convingerea față de Islam, ca o religie și constituție a vieții, a fost conviețuirea mea cu el. Viața mea cu familiile afgane și pakistaneze și modul lor de viață zilnică. Apoi, am început să învăț limba arabă, căci este limba Quran-ului. Am făcut progrese certe în această direcție.>

Fabiana atrage atenția caselor de modă internaționale față de ea, după convertire. Confirmă că este expusă la presiuni mari. I-au trimis oferte în care îi spuneau că-i vor mări venitul lunar de trei ori, iar ea a refuzat foarte convinsă. Atunci, nu au mai avut ce face, și i-au trimis cadouri valoroase, spunând că poate, poate își schimbă poziția față de Islam.

Continuă: <Apoi, m-au lăsat în pace. Au încercat să-mi strice prestigiul ei în fața familiei afgane. Au început să publice copertele revistelor la care lucrasem eu înainte ca model. Le-au agățat pe drumuri, ca să își ia revanșa că eu m-am pocăit, încercând să-mi strice relația cu noua mea familie. Dar nu au putut. Slavă lui Dumnezeu.>

Fabiana se uită la mâna ei și spune: <nu credeam că această mână a mea delicată, pentru care îmi pierdeam mult timp îngrijind-o, o să fie expusă la aceste lucruri grele în creierul munților. Aceste greutateți au amplificat curățarea și purificarea mâinilor mele. Și vor avea cea mai bună răsplată de la Dumnezeu, așa să vrea Dumnezeu.>

Povestea convertirii la Islam a celui de-al doilea mare preot din Ghana

Când a fost luat, era un copil sărac, sărman, în zdrențele cele mai rele. Abia avea ce să mănânce de pe o zi pe alta. A fost crescut la un orfelinat, unde a și studiat; când s-a văzut că era dotat, i s-a acordat un mare interes. Era foarte deștept și precoce. A făcut progrese mari și rapide la învățătura, până când a obținut cele mai mari diplome. Toate acestea le-a obținut în schimbul religiei căreia credea că îi aparține. La nevoie, când se uita în jur, nu vedea decât pe vreun Misionar creștin. Apoi, a devenit un preot strălucit în țara lui, un bun orator, avea un stil atrăgător și înfățișare strălucitoare. Ochii luminoși duceau pe oricine pe un țărm de vis. Dar, din păcate, această lume a sa era creștinismul. Câți musulmani s-au convertit la creștinism datorită lui!

Într-o zi, când Dumnezeu a vrut să-l călăuzescă, a început să se întrebe: "eu nu mi-am părăsit religia din convingere față de creștinism, ci foamea este cea care m-a condus, iar nevoia m-a împins. În ciuda vieții de bunăstare pe care o duceam, nu îmi găseam liniștea și fericirea. N-am încetat să mă îngrijorez despre ce destin voi avea după moarte. Nu am acostat la un țărm liniștit, pe un pământ ferm, care să-mi liniștească conștiința în ceea ce privește lumea de dincolo. De ce nu știu eu mai multe despre Islam? De ce să nu citesc eu Quran-ul pur și simplu, în loc să mă mulțumesc cu informațiile despre el ale surselor creștine care nu mi-l arată în adevărata lumină?" De aici a început să citească Quran-ul, să mediteze și să compare. Și-a găsit liniștea. I s-au deschis porțile, i s-au netezit drumurile și a găsit lumina. "Lumina și Cartea limpede v-au venit de la Dumnezeu!/ Dumnezeu călăuzește pe căile Păcii pe cei care caută să-i placă Lui./ El i-a scos din întunecimi către lumină, cu îngăduința Sa, și îi călăuzește pe calea dreaptă." (verset coranic)

A luat decizia fermă să se opună tuturor piedicilor care nu-l lasă să se convertească la Islam. Oare ce a făcut?

A făcut conform zicalei care spune să nu te ascunzi, ci să îți asumi responsabilitatea. S-a dus la biserică la cel mai mare în grad, un mare preot european de-al lor, căruia i-a spus despre decizia luată. Acela a crezut că glumește. Sau așa a vrut să se convingă pe sine. Însă el l-a asigurat că vorbește serios. Pe preot l-au apucat năbădăile, a început să țipe și să urle.

După ce s-a liniștit, i-a amintit care-i sunt responsabilitățile, despre harul și prosperitatea destinului. A început să-l momească cu bani, că o să-i mărească salariul, o să-i dea primă și o să-i mărească sporul anual. O să-i acorde mai multă autoritate. Și câte și mai câte. Dar zadarnic. Căci focul credinței îi pătrunsese în inimă, i se implementase în străfundurile conștiinței. O dată pătrunsă în inimă, a și rămas acolo. După cum a spus Iuliu Cezar care i-a spus lui Abu Sufian așa cum a povestit Al-Bukhari (Dumnezeu să-l ierte): "Atunci dă-ne înapoi tot ce ți-am dat, lipsește-te de tot ce ai; nu am cum să schimb trecutul, dar ceea ce e în prezent, luați tot".

Avea patru mașini la dispoziție și o vilă mare, etc. Dar a semnat că renunță la tot. Aceasta ne amintește de faptele nobile ale lui Abu Yahia Sahib Ar-Roumiy (Dumnezeu să fie mulțumit de el!) pe când îl opriseră necredincioșii din Quraiș pe drumul Higirei și îi spusese: "Ai venit la noi un amarât și un sărac, apoi te-ai îmbogățit și jurăm pe Dumnezeu că nu-ți dăm drumul până nu ne lași toți banii". Atunci s-a răscumpărat de la ei, le-a arătat unde sunt banii în schimbul chemării la credință. "Dumnezeu a cumpărat de la credincioși sufletul și bunurile lor, dându-le în schimb Raiul."

Marele preot s-a enervat, l-a depozat până și de haine și l-a gonit din biserică în ultimul hal, crezând că nu o să reziste în sărăcie nici două zile și o să se întoarcă să ceară iertare. Cum să nu-și închipuie așa ceva, ei care sunt materialști până în pânzele albe! Fratele nostru a ieșit din biserică spunând: "n-o să mă

îmbrac decât atât cât să-mi acopăr goliciunea, dar o să am mărirea religie a Islamului."

<În acel moment am simțit că sunt cel mai fericit om de pe pământ>. Și a plecat mai departe, spre moscheea mare pe mijlocul drumului. Oamenii treceau pe lângă el, mirați. Unii spuneau: "Preotul a înnebunit". Dar el nu răspundea nimănui. Apoi a ajuns la moschee. Când a încercat să intre a fost oprit și întrebat: "Încotro?". Atunci a răspuns cutremurător: "Am venit să-mi fac publică credința în Islam!" Ce uluitor!

Celebrul preot datorită căruia se creștinaseră sute de oameni, care apare la televizor de două ori pe săptămână și care reprezintă creștinismul din țară, ...care..care...vine azi, să-și facă publică credința în Islam. Este o fericire care nu se poate exprima în cuvinte. O fericire supremă. Un eveniment strălucitor. Ca și cum istoria striga: "cât de puternic este Islamul!" Nu vrem să facem o comparație dar, Dumnezeu în Islam este o Divinitate Unică, care atrage la sine convertirea la Islam a sutelor de oameni și mântuirea zecilor de pe căile rătăcirii și ale întunericului care pune capăt ereziei și desfrânării. Musulmanii erau fericiți. Unul i-a dat un pantalon și altul i-a dat o cămașă, iar altul i-a dat un șal și a intrat în moschee unde a ținut un discurs fierbinte musulmanilor în care și-a făcut public Islamul; după aceea s-au auzit strigăte "Allahu Ekbar". Vocile s-au ridicat urându-i bun venit și spunând: "Ce minune a făcut Dumnezeu". Musulmanii erau fericiți de Islamul celui care până acum îi duse pe un drum greșit, iată-l astăzi îi cheamă la dreapta călăuzire și Islam. În două zile, mulți din cei care se creștinaseră s-au întors la oaza Islamului sub aripile lui ocrotitoare, duc o viață în bunăstare pe drumul drept al liniștei, al moralei și al conștiinței și al sufletului împăcat. Spune Allah Preaînaltul în Quran-ul cel Sfânt: "pe cei care cred și ale căror inimi își află tihna în amintirea lui Dumnezeu, nu-și află inimile tihna în amintirea lui Dumnezeu, oare?" După două zile de la mărturisirea sa publică, au început creștinii care-l urau, să-l caute ca să-l omoare. L-au amenințat în tot felul. Atunci,

musulmanii l-au ajutat să fugă în Sierra Leone pe ascuns. Când a apărut la televizor pe canalul Consiliului Musulman a spus că el va ține un discurs comunității Islamice cu ocazia convertirii sale la Islam. Toți au așteptat cu nerăbdare această știre; iar creștinii erau și ei printre cei care așteptau. Am crezut că el va ataca biserica într-un mod violent și va divulga multe din secretele sale de față cu toată lumea. La aceasta se aștepta biserica. Înainte de susținerea acestui discurs, biserica a pregătit o pagină în care au scris că l-au găsit sărac și vai de lume, dar l-au ajutat, l-au adoptat, l-au crescut și l-au educat, până a ajuns la cel mai înalt nivel academic. Iar el este nerecunoscător și le înșeală buna lor credință, răsplătește binele cu răul și nu-i recunoaște pe cei care au avut grijă de el.

Dar Dumnezeu le-a stricat planurile și le-a închis drumurile, pentru că prietenul nostru a ținut discursul total diferit de cum și-au închipuit ei. El a început să le mulțumească pentru tot ce au făcut pentru el; a menționat grija și adăpostul oferit, pentru educație și toate celalalte. A spus că, după Dumnezeu, le este dator lor pentru ceea ce au făcut pentru el. A arătat, într-un mod foarte elegant, dovadă a inteligenței sale, că libertatea și credința religioasă nu au nimic de a face cu sentimentele, nu se abordează orbește căci meritele lui Dumnezeu sunt deasupra tuturor meritelor, iar harul lui Dumnezeu este deasupra oricărui har.

Aceasta într-un mod care face pe oricine care a fost ajutat de biserică să-și mai arunce o privire către acest ajutor și această protecție. Aceasta nu este decât o măsură a corectitudinii credinței. Nu este factorul probabil pentru a-ți alege o religie.

A lovit biserica în punctul cel mai vulnerabil, dejucându-i planurile; a arătat că religia musulmană nu le acceptă credincioșilor săi să arate nerecunoștință față de faptele bune, ci religia musulmană îi învață loialitatea, și nu vrea ca ei să uite binele făcut "în aceasta sunt semne pentru cei care meditează"

La două zile de la discurs, a fost serbarea inaugurală a Moscheii Universitare. La această serbare au fost prezenți președintele Republicii Sierra Leone, un grup de demnitari și un grup de reprezentanți ai bisericii, pe care îi invitase universitatea pentru a pune bazele împăcării religioase și a realiza o acalmare a situației apărute în urma discursului pe care îl ținuse preotul care se convertise la Islam. La această serbare, după recitarea Quran-ului, Sheikhul Taiys Al-Jamily, Dumnezeu să-l aibă în paza Sa, reprezentantul musulmanilor din Africa a luat cuvântul și a arătat cum s-a convertit la Islam acel preot, a mai spus: "Tu vei afla că cei mai aprigi oameni în dușmănie față de credincioși sunt evreii și închinătorii la idoli și vei afla că cei mai apropiați lor în prietenie sunt cei care spun :” Noi suntem nazareeni!”, căci vei afla printre ei preoți și călugări care nu vor fi plini de trufie” Vei vedea ochii lor plini de lacrimi când aud ceea ce i-a fost pogorât Trimisului, căci ei recunosc Adevărul în el. Ei spun: "Domnul nostru! Noi credem ! Scrie-ne printre cei care mărturisesc!"

Aceasta este situația lui și ceea ce s-a întâmplat. Când a început să explice acest verset, a ajuns cu explicația până la a spune "că îi vezi cum le curg lacrimile din ochi", iar translatorul traducea imediat, a spus: "i-am văzut pe preoții prezenți cum își scoteau batistele și își ștergeau ochii, mișcați sau se prefăceau, Dumnezeu știe mai bine."

Unul dintre preoți i-a spus colegului care stătea lângă el: "Îți jur că ăsta e cel care l-a îndrumat pe preot să-și compună discursul și ne-a făcut să ne simțim prost", unul din musulmanii care stăteau lângă ei le-a spus: "Slavă lui Dumnezeu pentru victoria religiei lui. Dumnezeu este Mare și slavă Lui!"